

नांद्या सौख्यभरे

पाहता पाहता वर्ष सरल . अशीच अनेक वर्ष जातील . त्याचं तिच लाइफ चालूच राहिल . येतील

कधी सुखाचे क्षण ; कधी दुःखाचे तर कधी आनंदाचे तर कधी भांडणाचे आणि अनेकदा जमवून घेण्याचेही .

हे असे अनुभव शब्दबद्ध करताना खूप मजा आली . अनेकांनी मेल्स आणि फोन द्वारा, तसच प्रत्यक्ष भेटून आपापल्या प्रतिक्रिया नोंदवल्या . काहींनी लेखात सुचवलेलं प्रत्यक्षात जगुनही पाहिल . आणि काय वाटलं त्याचं प्रतिसादही दिला .

लग्नापूर्वीच काय शिकायला हवे याचा विचार करताना कुटुंबाच्या सर्व अंगाला स्पर्श करायचा प्रयत्न केला . नवरा बायको, सासू सासरे , आई वडील हि सगळी नाती निभावताना येणाऱ्या जबाबदाऱ्यांचा विचारही केला . लग्न ठरवताना अपेक्षा पक्क्या करणं, शारीरिक आणि मानसिक अनुरूपता म्हणजे नेमकं काय ? ; नकार आला तर कस वागावं ; गर्ल फ्रेंड बॉय फ्रेंड आणि ब्रेक अप्स ; ऑफ बीट करिअर असणाऱ्यांनी काय करावं अशा अनेक विषयांवर गप्पा केल्या . इतका सगळा विचार करून देखील आणि सगळा अभ्यास करून सुद्धा प्रत्यक्षात ज्या गोष्टींना सामोर जावं लागेल अशा गोष्टी निराव्याच असू शकतात , नव्हे असणारच आहेत . अशा वेळी आपण कस वागणार आहोत , यावर आपला सुसंस्कृत पणा अवलंबून असतो . आपल्या पती पत्नीच्या नात्यामध्ये पारदर्शकता किती आणि कशी असायला हवी

हे हि खूप महत्वाचे आहे . आपले नाते सुट्ट होण्यासाठी “मी ” नेमकं काय करणार आहे, माझं योगदान काय असणार आहे ; मी परिस्थितीशी आणि माणसांशी कस कस जुळवून घेणार आहे ; हा विचार महत्वाचा ठरतो . आणि कोणताही नातं छान पद्धतीनं फुलवण्यासाठी सुरुवात स्वतःपासून करायची असते , हे हि नक्की .

एकमेकांच्या सहवासात फुलत जाणे ,

आयुष्याला नवीन अर्थ प्राप्त करून देणे हे संपूर्ण जीवनाचे गमक असायला हवे . माझ्या बरोबर राहणाऱ्या माणसांना माझ्या बरोबर राहताना सुखकारक वाटायला हवे, हे उद्दिष्ट प्रत्येका समोर असायला हवे .

असं उद्दिष्ट जेव्हा कुटुंबातल्या प्रत्येकासमोर असतं, तेव्हा आपोआपच घरातल्या चिमुकल्यांच्या मनात ते सहज पणे झिरपत . त्यासाठी वेगळे संस्कार करायची गरज नाही उरत . काही वर्षापूर्वीची गोष्ट . मी आणि माझे पती महेंद्र एका कार्यशाळेत सहभागी झालो होतो . तिथल्या तज्ज्ञांनी सांगितलं कि, “ माझ्या बरोबर राहणाऱ्या प्रत्येक व्यक्तीला माझ्या बरोबर राहताना बर वाटलं पाहिजे हि जबाबदारी निश्चितपणे माझीच असायला हवी . असा विचार कुटुंबातल्या प्रत्येकाने करायला हवा . ”

त्या वेळी आमच्या बरोबर आमचा

मुलगा होता. त्यावेळी त्याचं वय असेल सहा सात वर्षांचं. ह्या घटनेनंतर घरात त्या बाबतीत काहीच बोलणं असं झालं नाही. कालान्तराने मी कुठल्याशा ट्रेनिंग साठी बाहेरगावी गेले होते. महेंद्र पण तेव्हा कामानिमित्त बाहेर होता . सुमारे आठ दिवसांनी मी परत आले. घरात माझे दोन्ही मुलगे होते. --- वय वर्षे

अकरा आणि हा धाकटा सहा सात वर्षांचा. घरी आले तर घर छान आवरलेले होते. बाथरूम मध्ये पाण्याची बादली भरलेली होती. घरी दूध आणून ठेवलेले होते. बाथरूम मध्ये जाऊन मी हात पाय धुवून बाहेर आले तर धाकट्याने कानात सांगितले , " आई इतक्यात कपाट उघडू नकोस हं . " मनात म्हटलं , " काहीतरी गडबड दिसत्येय . "

तेव्हाच्यात मोठ्याने माझ्यासाठी चहा केला. आम्ही तिघांनी मिळून गेल्या आठ दिवसातल्या गप्पा मारल्या. माझं ट्रेनिंग कस झालं वगैरे सांगितलं . आणि मग प्रवासाचे कपडे बदलावेत असा विचार करून मी कपाट उघडलं , तर कपाटातून भराभर खूप कपडे खाली पडले. मुलांनी आठवड्या भराचे कपडे नुसते डम्प केले होते. धाकटा पटकन बिलगला आणि म्हणाला, " आई तुला आल्या आल्या बर वाटलं कि नाही ? तुला पसारा नाही ना आवडत ? पण मला कपड्यांच्या घड्या नाही घालता आल्या मग मी सगळे कपडे कपाटात नुसते ठेऊन दिले. रागावली नाहीस न ? त्या दिवशी नाही का त्या कुठल्याशा क्लास मध्ये ते सांगत होते. कि माझ्या बरोबर राहताना तुला बर वाटलं पाहिजे हो ना ? "-----

माझ्या डोळ्यात पाणी आले. मुलं इतकी टीप कागद सारखे टिपतात हे मला त्या दिवशी खूप जवळून कळले.

एकमेकांना समजून घेणे हे मोठ्यांकडून लहानांपर्यंत झिरपत जायला हवे. त्यासाठी घरातल्या सगळ्यांनीच प्रत्येक आठवड्यात निदान दोन वेळा तरी एकत्र जेवायला वेळ काढायला हवा. एकमेकांबद्दलची चौकशी हि करायला हवी. नवदाम्पत्याला भरपूर प्रायवसी द्यायला हवी. आणि महत्वाचा म्हणजे घरातल्या मोठ्या माणसांनी स्वतःचे आयुष्य स्वतःपुरते आखून घ्यायला हवे.

प्रेम, आदर, विश्वास, जबाबदारीचे भान आणि नात्यातली पारदर्शकता, प्रामाणिकपणा या उत्तरोत्तर चढत जाणाऱ्या पायऱ्या मुळे त्याचं तिच लाइफ समृद्ध व्हायला नक्कीच मदत होईल. दोघांच सहजीवन ज्यावेळी उत्कृष्ट असतं त्यावेळी समोर येणाऱ्या समस्यांना सहज पणे तोंड देता येतं. काहीही झालं तरी मी एकटा किंवा एकटी नाही हा दिलासा माणसाला खूप काही देऊन जातो. मनाने आम्ही दोघे एकत्र आहोत या भावनेची ताकद खूप मोठी असते. कोणतीही दोन माणसे एकत्र येतात तेव्हा मतभेद हे होणारच. तरीही त्यातून मार्ग काढून एकत्र वाटचाल करणे हे दोघांच्या हि हिताचे असते.

चुकत माकत जुळवून घेत अनेक जोडपी आज आनंदाने एकमेकांना सांभाळून घेत आहेत. या ठिकाणी हुशारी पेक्षा शहाणपणा जास्त उपयोगी पडलेला आढळतो.

आपल्या जोडीदाराला तो किंवा ती आहे तसे स्वीकारणे हे ज्याला जमले तो सुखी झालेला आढळतो. अर्थात याठिकाणी दोघांच्या मूल्य धारणा एक असाव्या लागतात.

स्वाती अतिशय खरे पणे वागणारी आणि तिची गाठ एका सतत पैसे खाणाऱ्या नवऱ्याशी - अनिल शी पडली तर त्यांचे जमणे अवघडच. इथे आहे तसे स्वीकारणे म्हणजे मूल्यांनाच सुरंग.

अशी अनेक विजोड जोडपी आपल्या अवती भवती असलेली आपण बघतो. या ठिकाणी मात्र सावध असायला हवे. आपल्या मूळ धारणा ओळखायला हव्यात.

हि संपूर्ण लेखमाला लिहित असताना माझी भूमिका आम्ही कसे परफेक्ट आहोत अशी नव्हती. कारण या सगळ्यामध्ये योग्य अयोग्य किंवा चूक बरोबर असे काही नसते. जुळवून घेत असताना आपण कम्फर्टेबल असणे ; आणि हा सगळा प्रवास आनंददायी होणे महत्वाचे ठरते. त्यामुळेच आजच्या लेखाचे नाव आहे नांदूया सौख्यभरे.

सुखाने नांदण्या साठीचे काही मंत्र गेले वर्षभर सांगताना आम्ही दोघेही त्याच रस्त्यावर वाटचाल करीत आहोत. कधी चुकतो , कधी भांडतो देखील , कधी कधी अतार्किक प्रतिक्रियाही देतो पण

तरीही अखेर पर्यंत एकत्र वाटचाल करायची अपेक्षा बाळगून आहोत. म्हणूनच शहाजोगपणे नुसताच नांदा

सौख्यभरे असं आशीर्वाद न देता म्हणते नांदूया सौख्य भरे. आम्ही पण अशीच चुकणाऱ्या लोकांच्या मालिकेतलेच आहोत. त्याचं तिच लाइफ हा एक आनंददायी प्रवास आहे. पडत धडपडत पुढे जाण्याचा. अशा या मंगल प्रवासास खूप खूप शुभेच्छा !